

HỒI THỨ MƯỜI CHÍN TAM THANH ÁC ĐẠO

Lộ Vân Phi thả bộ đi được một khoảng khá xa, đột nhiên thân hình vọt nhanh sang trái rồi thi triển kinh công thân pháp cực nhanh quay vòng trở lại ngôi từ đường.

Trong ngôi nhà gỗ tối om không hề có ánh đèn, Lộ Vân Phi đã vào đến ngôi xuống nói chuyện với lão thủ từ Giang lão đầu.

- Công tử, sao không giết hấn mà còn cứu mạng hấn chứ?

- Tất nhiên là có lý do...

- Lý do gì?

- Tên trên danh sách Huyết yển cần phải sửa lại, tôi đã tìm ra được vị khách chính yếu trong buổi yến, tên mà liệt kê trên danh sách kia giờ chỉ là thứ yếu mà thôi!

Chàng nói rất nhỏ, chỉ có người đối diện thì mới nghe được.

“A” Giang lão đầu thốt lên một tiếng chùng như ngạc nhiên trước tin này. Hai người im lặng một lúc, Lộ Vân Phi bỗng cao giọng nói tiếp:

- Cho nên cái giá tôi thu lại được khi cứu Âu Thiếu Bạch chẳng thể nào tính hết được!

- Thì ra là thế! Tốt lắm, tử thi bên ngoài cửa miếu nên xử trí như thế nào?

Lộ Vân Phi có chút do dự nói:

- Đó là chuyện của Âu Thiếu Bạch, hấn không thể không tự mình xử trí. Hơn nữa, trước cái chết của hai tên Hồng Hoa võ sĩ, hấn phải có cách ăn nói với Tu La Lệnh chủ.

Giang lão đầu ngược mắt nhìn chàng hỏi:

- Tiếp một bước, công tử định làm gì?

- Tôi phải theo sát gót con khỉ tinh Âu Thiếu Bạch này!

Nói đến đó, chàng hơi chau mày suy nghĩ nhanh rồi nói thêm:

- Vừa rồi hai tên Hồng Hoa võ sĩ vào lòng sục, làm sao lão nhân lại khiến chúng bỏ đi được?

Giang lão đầu nheo mắt cười “hi hi” nói:

- Sau khi sắp đặt cho vị cô nương kia xong, ta lên giường nằm, vờ ngủ say, chúng vài hồi han, ta chỉ âm ừ vài câu, chúng thấy không có gì đáng ngờ nên bỏ đi.

- Hay lắm!

Bấy giờ hai người theo nhau bước ra bên ngoài ngôi nhà gỗ, Lộ Vân Phi ngược mắt nhìn sắc trời, bất giác tự thở dài một tiếng.

Giang lão đầu ngưng mắt nhìn chàng dò hỏi:

- Công tử, sao lại thở dài dài não ruột thế?
- Lão không hiểu.
- Giang lão đầu ta không hiểu nên mới hỏi...

Lộ Vân Phi lắc đầu hỏi:

-Thôi đi, Lam lão gia. Cô ta bị thương đã hai hôm, nay có lẽ đã hồi phục, liều thuốc cuối cùng chờ trời sáng rồi cho uống, tôi cần phải đi làm chuyện của tôi, lão gia nên chăm sóc cô ta!

Sự quan hệ giữa bọn họ, bằng vào một câu này đã hồi phục lại thân phận của mình.

Giang lão đầu giờ là Vô Tình Lão Nhân Lam Ngọc Điền, lão chau mày nhìn chàng hỏi:

- Sao? Tiểu tử ngươi định đi ư?
- Đúng vậy!
- Không muốn gặp Lãnh cô nương ư?

Lộ Vân Phi nghe một câu này thì ngạc nhiên nhìn lão hỏi lại:

- Cô ta... họ Lãnh?
- Đúng, cô ta đã nói với ta, tên là Lãnh Thanh Nga, nhưng yêu cầu ta giữ kín...
- ô! Lãnh... Thanh... Nga!

Lộ Vân Phi ngạc nhiên thốt lên mấy tiếng tên của thiếu nữ.

Vô Tình Lão Nhân gật gù nói:

- Một cái tên rất hay, đúng chứ?

Lộ Vân Phi chẳng nói thêm điều gì, quay người nói nhanh:

- Tôi đi đây?
- Tiểu tử. Ngươi đi như thế này, cô ấy rất buồn.
- Cứ để cho cô ta buồn, không nên để cô ta...
- Sao chứ?
- Lam lão gia, lão gia đã quá biết, tôi...

Chàng chẳng nói được hết câu, liền tung người phóng nhanh khuất vào màn đêm.

x X x

Nơi này là một ngôi nhà tranh cũ kỹ nằm ẩn mình trong khu vườn nhỏ cuối đường tiểu trấn, trong ngôi nhà tranh này chỉ duy nhất một quả phụ sinh sống. Quả phụ tuổi trung niên nhưng rất xinh đẹp đây mị lực hấp dẫn nam nhân, trên chầng vướng phụ mẫu, dưới không bận bịu con cái, đúng là một quả phụ đơn thân độc chiếc.

Quả phụ họ Chu, thường ngày hành nghề bán rau cải, trong cả trấn này lớn nhỏ

không ai không biết đến quả phụ với cái danh gọi thành quen “Chu rau cải”.

Có thể nói bà ta là người buôn may bán đắt nhất trấn này, hoặc có thể do người trong trấn cảm thương hoàn cảnh cô quả của bà ta mà thường mua hàng của bà ta, cho nên mỗi sáng gánh rau ra chợ bán chưa đầy một canh giờ là đã hết nhẵn.

Quả phụ đơn thân gởi chiếc, mà là có nhan sắc thì đúng là một cái đích cho bao kẻ dòm ngó và khi hiếp. Thế nhưng, với quả phụ này thì hoàn toàn khác, trước giờ chưa từng thấy một tên lưu manh vô lại nào dám bén mảng mò vào nhà, nguyên do vì sao thì chẳng một ai hay biết!

Có người cho rằng bà ta biết quyền cước công phu, có người thì kháo rằng bà ta sau lưng có chỗ dựa thế lực, là một nhân vật trong giang hồ. Mặc cho thiên hạ nghị luận thế nào, nhưng chung quy chỉ biết ngôi nhà tranh nhỏ với một người đàn bà sống đơn độc này, trước giờ chưa từng bị một kẻ nào vào ức hiếp.

Lúc này trời vừa sáng tỏ, như thường lệ “Chu rau cải” lại quẳng gánh rau lên vai đi ra khỏi nhà, đến cửa cũng không hề khoá. Chẳng hiểu vì trong nhà không có vật gì đáng giá hay là bà ta tự tin phường lưu manh trộm cướp không dám viếng thăm?

“Chu rau cải” vừa đi khuất, ngoài cửa lập tức thấy có một lão già thân gầy, mặt dài như một con khỉ đi tới, lão dừng chân nhìn quanh một vòng rồi bước nhanh vào trong nhà, chẳng bao lâu từ trong nhà bước trở ra rồi đi mất. Lão già đi chưa được bao lâu, lại một người khác đi tới, trên đầu đội chiếc nón trúc rộng vành che kín nửa mặt, nhìn quanh một vòng rồi cũng bước nhanh vào trong nhà.

Không nói cũng biết, người này chính là Lộ Vân Phi. Lão già gầy ốm như khỉ kia chính là Hầu Tinh Âu Thiếu Bạch, Hương chủ của Tu La Cung. Lộ Vân Phi đã theo dõi hẩn rất lâu, chẳng ngờ Âu Thiếu Bạch lại vào nhà quả phụ này, đúng là một điều hoàn toàn bất ngờ với Lộ Vân Phi. Chàng nôn nóng muốn biết xem hư thực giữa bọn họ có quan hệ gì với nhau?

Vào đến trong nhà, chàng liếc mắt nhìn quanh một vòng, ngôi nhà tuy nhỏ, nhưng lại xinh xắn sạch sẽ. Một mối hoài nghi hiện lên trong đầu Lộ Vân Phi, chẳng lẽ quả phụ này là tình nhân của Âu Thiếu Bạch? Âu Thiếu Bạch tướng mạo như một con khỉ già gầy ốm tong teo, Chu quả phụ chẳng lẽ hết người để chọn lựa rồi hay sao mà để mắt đến lão ta chứ?

Lộ Vân Phi định quay người bước ra truy theo Âu Thiếu Bạch, nhưng bỗng nhiên trong đuôi mắt chàng nhìn thấy dưới chân đèn trên bàn có một mảnh giấy nhỏ, chàng liền bước tới, đưa tay nắm lên xem, chỉ thấy vắn vắn một câu: Tam Mị, đêm nay đầu canh đến Tam Thanh Quán tiếp quý khách. Mặt sau viết ngoặc một chữ “Hầu”, Lộ Vân Phi đọc xong nghĩ nhanh đến nhất định là “Hầu Vương” Âu Thiếu Bạch để giấy lại cho bà ta.

Đồng thời chàng còn hiểu ra một vấn đề, bất giác cười nhạt lẩm nhẩm trong miệng:

- Hừ! Thì ra “Chu rau cải” này chính là nhân vật nổi danh giang hồ mười mấy năm về trước Mẫu Lang Chu Tam Mị. Có lẽ cũng là một nhân vật có tên trong danh sách khách dự Huyết yến, rất tốt!

Lộ Vân Phi dần mẫu giấy lại nguyên vị trí, rồi khẽ bước ra cửa.

x X x

Tam Thanh Quán nguy nga bề thế, nằm lặng mình dưới ánh trăng vàng vạc. Trong tây lâu hậu viên một bàn tiệc bày ra, dưới ánh đèn sáng rực, một lão đạo trưởng mặt hồng nhuận như một đĩa trẻ ngồi chễm chệ trên ghế thái sư, trong lòng lão còn có một thiếu phụ xinh đẹp tràn đầy sức sống, chính là Chu Tam Mị.

Tây lâu không lớn, mỹ nhân trong lòng cùng nhau đối ẩm, thực chẳng khác gì bông lai tiên cảnh!

Chẳng biết do uống nhiều rượu hay là do một nguyên nhân nào khác mà hai má phấn của Chu Tam Mị cũng đỏ phừng phừng, ánh mắt thì cứ cười cợt lảng lơ.

Lão đạo trưởng hai mắt đỏ ngầu, thỉnh thoảng cất tiếng cười sầm sỡ, thốt nhiên lão vớ hồ rượu tợp đầy một ngụm, một tay đỡ lấy cằm Chu Tam Mị, miệng đâu lấy miệng phún rượu sang, tay còn lại lão luôn vào trong ngực áo ả ta.

“Phụp”

Chu Tam Mị phun cả ngụm rượu vào mặt lão, rồi cất tiếng cười lên ngật nghễo. Lão đạo trưởng không giận mà cũng cười phá lên quái dị, hai tay chẳng bỏ lỡ cơ hội vừa ghì lấy người ả vừa sờ sạng khắp nơi...

Đúng lúc ấy, đột nhiên một tên thanh y đạo sĩ bước đến cửa, cúi đầu cung kính nói lớn:

- Bẩm quán chủ, có một cỗ xe ngựa cách bốn Quán không xa.

Gã đạo sĩ mắt nhìn cảnh này mà mặt không hề đổi sắc, chùng như cảnh tượng này đã quá quen với hắn.

Lão đạo trưởng vẫn ôm ghì lấy người Chu Tam Mị trong hai tay, gật đầu nói vọng ra:

- Biết rồi, bảo bọn chúng canh gác chung quanh cẩn thận là được, lui đi!

- Tuân mệnh!

Gã đạo sĩ ứng thanh đáp lớn một tiếng, rồi quay người lui ngay.

Chu Tam Mị lúc này mới vùng ra khỏi người lão đạo sĩ, cài lại cúc áo bị hở, sửa lại mái tóc sổ tung rồi ngồi xuống bên cạnh lão ta.

Lão đạo trưởng ngửa người tựa về sau, neho mắt nhìn Chu Tam Mị chép miệng nói:

- Tam Mị, nếu không có nàng, ta thực chẳng sao sống được.

Chu Tam Mị uốn éo thân hình la lên:

- Lão sắc lang!

“Hắc hắc...” Lão đạo trưởng cười ngất đáp lại:

- Thế chẳng phải xứng với “Mẫu Lang” hay sao?

- á da! Nói không biết thẹn, đường đường một “Vũ Soái” tự nhiên biến thành lão

đạo trưởng “Ngọc Hư Chân Nhân” ...

- Tam Mị, nói năng giữ mồm chứ!

“A”! Chu Tam Mị giạt mình thốt lên một tiếng, chừng như biết bị lỡ lời nên liền nín bặt.

Vừa lúc này Âu Thiếu Bạch từ bên ngoài bước vào, Chu Tam Mị chẳng đợi lão ta ngồi xuống liền hỏi:

- Âu nhị ca, nhị ca để lại mảnh giấy bảo tôi đến đây tiếp quý khách, thực ra là khách nào chứ?

Âu Thiếu Bạch ôm quyền thi lễ lão đạo trưởng, cười cười nói:

- Thực chẳng đơn giản chút nào, ta phải phí nhiều tâm cơ mới mang hán đến đây được, chút nữa thì hỏng chuyện...

Chu Tam Mị chẳng để ý đến nửa câu sau, liền chau mày hỏi:

- Thực ra hán là ai?

Âu Thiếu Bạch ánh mắt sáng lên đáp:

- Nội vụ tổng quản Uông Vĩnh Thọ.

Lão đạo trưởng vừa nghe mặt hơi đổi sắc nói:

- Âu lão nhị, ngươi làm ăn khá lắm!

Âu Thiếu Bạch chợt nhớ ra một điều liền nói:

- Quán chủ, có một chuyện... tiểu đệ rất đau đầu, nghĩ đi nghĩ lại thấy trước tiên nên nói cho Quán chủ nghe...

Một câu này khiến lão đạo trưởng chú ý chau mày hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Có người biết thân thế của tiểu đệ.

“A” Lão đạo trưởng thốt lên một tiếng, nhú mày chừng như rất bất ngờ.

Chu Tam Mị chen ngang hỏi:

- Nhị ca, ai biết được lai lịch của nhị ca chứ?

Âu Thiếu Bạch nói:

- Một quái khách lai lịch chẳng rõ.

Chu Tam Mị đảo nhanh nhãn châu nói:

- Nhị ca xưa nay thông minh tuyệt đỉnh, làm sao ... à, già rồi ư?

Âu Thiếu Bạch lắc đầu nói:

- Chuyện là thế này, ta phụng mệnh truy đuổi theo tên quái khách kia và Vô Danh Hoa, đến một ngôi cổ từ thì chạm phải kẻ thù xưa là Chiêu Hồn Nữ Lâm Tam Cô. Thị nói toạc ra lai lịch của ta, sau đó thì động thủ, kết quả tuy Lâm Tam Cô bỏ mạng, hai tên Hồng Hoa võ sĩ cũng chẳng còn mở miệng được nữa, thế nhưng ta trong người trúng phải Chiêu hồn kịch độc, tính mạng khó toàn...

Lão hơi ngừng lời lại giây lát mới kể tiếp:

- Vừa lúc này thì tên quái khách kia xuất hiện, nguyên là hắc ẩn nắp gân đó, đương nhiên những lời của Chiêu Hồn Nữ hắc đã nghe hết, nhưng hắc bỗng nhiên ra tay cứu ta. Đến giờ nghĩ lại ta vẫn không hiểu nổi vì sao hắc lại cứu ta?

Chu Tam Mị đôi mày liễu cong lên the thé giọng:

- Nhị ca vẫn không tìm ra được lai lịch của hắc ư?

- ừ!

Âu Thiếu Bạch im lặng lắc đầu.

- Thế thì chuyện không ổn rồi...

Chu Tam Mị cất tiếng nói, rồi nhìn lão đạo trưởng hỏi:

- Quán chủ thấy chuyện này nên xử trí thế nào mới tốt?

Lão đạo trưởng suy nghĩ một lúc rồi mới trầm ngâm giọng nói:

- Trước tiên tìm cách tìm cho ra lai lịch tên quái khách kia, nếu cần thiết thì buộc hắc vĩnh viễn im miệng. à... đúng rồi, Âu lão nhị, võ công hắc như thế nào?

Âu Thiếu Bạch nghe hỏi ngược mắt nói:

- Cũng là một điều bí mật.

Lão đạo trưởng phát tay ra hiệu chấm dứt mọi chuyện, nói:

- Thôi, trước tiên nói chuyện chúng ta...

Âu Thiếu Bạch nghe xong liền vỗ tay ba cái, lập tức hai gã thanh y đạo sĩ khiêng một người hôn mê bất tỉnh đi vào, người này vận thân nho y chính là Uông Vĩnh Thọ, vị nội vụ tổng quản của Tu La Cung.

Lão đạo trưởng liếc mắt nhìn Uông Vĩnh Thọ trong tình trạng bất tỉnh nhân sự, rồi nói:

- Vẫn dùng chiêu cũ chứ?

Âu Thiếu Bạch đáp:

- Vâng, tiểu đệ gia thêm Thân Tiên Đảo mê dược!

Lão đạo trưởng nghiêng đầu ra lệnh:

- Mang đến An Lạc Thất!

- Dạ!

Hai tên thanh y đạo sĩ ứng thanh đáp lớn một tiếng rồi khiêng Uông Vĩnh Thọ ra khỏi phòng.

x X x

“An Lạc thất” thực chất là một hình đường nằm dưới lòng đất rất bí mật.

Trong gian thạch thất chứa đầy những dụng cụ hành hình, trên hình cụ cho đến

tường đá nơi nào cũng thấy vết máu khô cứng thâm đen, một mùi máu tanh tươi khiến người yếu bóng vía bước vào đây thôi cũng đủ chết khiếp.

Uông Vĩnh Thọ bị treo trên giá hành hình, hai tay cho đến cổ đều bị còng bởi những chiếc vòng sắt đen lạnh, lúc này ông ta đã tỉnh lại, ánh mắt đầy phần nộ nhìn Âu Thiếu Bạch chăm chăm.

Âu Thiếu Bạch đứng một bên khoanh tay trước ngực vẻ rất du nhân.

Lão đạo trưởng và Chu Tam Mị ngồi bên cạnh nhau trên hai chiếc ghế xa xa, cứ như hai kẻ đang phán quyết hành hình tội nhân. Ngoài ra còn có hai tên thanh y đạo sĩ xắn tay áo lên cao chực hai bên người Uông Vĩnh Thọ, cứ như sẵn sàng ra tay hành quyết Uông Vĩnh Thọ một khi có lệnh.

Uông Vĩnh Thọ trừng mắt nghiến răng trèo trẹo thét lên:

- Âu Thiếu Bạch, ngươi làm vậy nghĩa là sao?

Âu Thiếu Bạch kên kiệu hỏi lại:

- Ngươi thử nghĩ xem!

Uông Vĩnh Thọ đảo mắt nhìn quanh một vòng thét hỏi:

- Đây là nơi đâu?

- An Lạc thất!

Uông Vĩnh Thọ lại nói:

- Môn phái nào?

Âu Thiếu Bạch cười nhạt nói:

- Điều này bắt tất phải biết, chớ hỏi nhiều lời, nghĩ tình ngươi và ta làm việc với nhau nhiều năm, nên ta không nhẫn tâm nhìn thấy ngươi thịt nát xương tan, nếu như...

Nói đến đó, Âu Thiếu Bạch cố tình kéo dài giọng rồi dừng lại.

Uông Vĩnh Thọ thét hỏi:

- Thế nào chứ?

- Nếu như ngươi có thể chấp nhận một vấn đề...

Uông Vĩnh Thọ chẳng đợi Âu Thiếu Bạch nói hết câu đã nhổ toẹt một bãi nước bọt, thét lên đầy tức giận:

- Âu Thiếu Bạch, chẳng ngờ ngươi là gian tế xâm nhập bốn Cung, ngươi đã lường trước hậu quả rồi chứ?

“Hắc hắc” Âu Thiếu Bạch cười lên mấy tiếng gian xảo nói:

- Đó là chuyện sau này, chúng ta chỉ nói chuyện hiện tại. Nghe đây, nếu như ngươi có thể vẽ rõ ra hình thế bố trí trong tổng đàn Tu La Cung, chúng ta sẽ là người một nhà...

- Ha ha ha... ha ha ha...

Âu Thiếu Bạch gằn giọng:

- Có gì đáng cười chứ?

- Rất đáng cười, cười các người nằm mộng giữa ban ngày đấy!

Uông Vĩnh Thọ lạnh giọng nói:

- Họ Âu kia, bốn nhân không may rơi vào tay lũ cuồng đồ các người, đành chấp nhận số phận nhưng các người cứ mở to mắt mà xem!

Chu Tam Mị đưa mắt nhìn lão đạo trưởng, nhận được cái gật đầu thị ý của lão.

Bấy giờ Chu Tam Mị mới nhìn Uông Vĩnh Thọ bằng ánh mắt cười cợt nói:

- Uông tổng quản, nếu như người không chịu hợp tác thì người sẽ ném được hương vị lạc thú đấy, nhưng phải nói trước nó chẳng dễ chịu lắm đâu!

Một câu ả này nói ra không chút ngại ngùng, bản chất thâm tà của ả cũng đủ lộ rõ rồi.

Uông Vĩnh Thọ hai mắt ngầu đỏ quát lên:

- à, ta nhớ ra rồi ...

Chu Tam Mị cười “hi hi” nói:

- Nhớ điều gì chứ?

Uông Vĩnh Thọ nói:

- Người... thì ra chính là ả quả phụ bán rau trong trấn.

Chu Tam Mị đôi nhãn châu đảo nhanh nhìn người Uông Vĩnh Thọ từ đầu đến chân, lại cất tiếng cười lẳng lơ nói:

- Uông đại tổng quản, chúng ta không thể là người chung một nhà hay sao?

Uông Vĩnh Thọ nghiêng răng ken két, im lặng chẳng nói gì. Cứ nhìn thần thái căm phẫn nộ khí xung thiên của lão ta, chùng như muốn nghiền nát Chu Tam Mị mới hả hận.

Lão đạo trưởng lạnh lùng nói:

- Họ Uông kia, người không chịu uống rượu mời mà đòi uống rượu phạt chăng?

Uông Vĩnh Thọ găm lên:

- Có thủ đoạn nào tàn độc nhất các người cứ thi triển ra đi, Uông Vĩnh Thọ ta có chết cũng không cau mày. Đã là người trong giang hồ, không giết người tất bị người giết, ta chẳng để tâm!

Một câu đây ngạo nghễ khí phách, mà cũng đầy bản sắc anh hùng.

“Hắc hắc hắc...”!

Lão đạo trưởng ngửa mặt cười dài một tràng, giơ lên ngón tay cái nói:

- Hảo hán, đúng là hảo hán. Khá lắm, nhưng bốn đạo gia xưa nay chẳng tin điều gì chưa tận mắt nhìn thấy, hãy thử nghiệm xem sao!

Nói rồi, lão đạo hất nhẹ đầu ra hiệu.

Âu Thiếu Bạch vung tay phải ra năm ngón cong cong như vuốt chim ưng, dứ dứ trước mặt Uông Vĩnh Thọ nói:

- Bằng hữu, ngoan cố như thế thì xin lỗi nhé!

Tiếng cuối cùng vừa dứt, tay trảo nhanh như chớp chớp vào ngực phải Uông Vĩnh Thọ. “Phập” một tiếng khô khốc, cả năm ngón tay cắm sâu trong ngực Uông Vĩnh Thọ.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết vang lên, Âu Thiếu Bạch ngược lại cất tiếng cười đắc chí hỏi:

- Sao chứ? Lão phu chỉ cần giạt tay về thì thế nào ngươi cũng mất nửa cân thịt!

Uông Vĩnh Thọ khuôn mặt méo mó biến dạng, nhưng vẫn cắn răng rít lên:

- Lão cầu tặc, các ngươi sẽ phải trả giá gấp trăm lần, ngươi ... á...

Lại một tiếng rú xé ruột vang lên.

Âu Thiếu Bạch giạt mạnh tay về, quả nhiên trong năm ngón tay nắm một cục thịt bầy nhầy.

Uông Vĩnh Thọ mặt xanh trắng như tàu lá, cả ngực bên phải bị xé ra máu đầm đìa, vì lão vùng mạnh khiến những chiếc vòng khoá tay chân cọ xát mạnh khiến máu tuôn dài thêm.

Lão đạo trưởng và Chu Tam Mị vẫn ngồi nhìn bình thản như không, đủ thấy cả hai gần như không còn nhân tính.

Âu Thiếu Bạch lại chớp lấy đầu tóc Uông Vĩnh Thọ giạt mạnh về sau, rít qua kẽ răng:

- Lục phủ ngũ tạng và tứ chi ngươi vẫn còn lành lặn, ngươi còn cơ hội, có chịu hợp tác với chúng ta hay không?

“Phập”

Uông Vĩnh Thọ nhổ một búng máu thẳng vào người Âu Thiếu Bạch.

May mà Âu Thiếu Bạch nhanh tay buông lão ta ra nhảy lùi về phía sau, tức giận thét lên:

- Được, sẽ cho ngươi xem!

Rồi đưa mắt ra hiệu cho hai gã thanh y đạo sĩ. Một gã đạo sĩ bước tới, bằng một động tác thành thục, chớp một chiếc bàn chải sắt lên nhằm thẳng vào vết thương trên ngực Uông Vĩnh Thọ chà mạnh.

Uông Vĩnh Thọ rú lên một tiếng rồi gục đầu ngất đi, quả là thủ đoạn hành hình này thì đến tiên thánh cũng không làm sao chịu nổi.

Gã thanh y đạo sĩ thứ hai đã chuẩn bị sẵn một xô nước lạnh, lập tức múc một gáo nước dội mạnh vào mặt Uông Vĩnh Thọ. Uông Vĩnh Thọ bị gáo nước lạnh làm hồi tỉnh lại, đầu tóc rũ rượi, áo quần tả tơi, trong chốc lát nhìn lại đã chẳng còn thành một con người.

Âu Thiếu Bạch giọng âm trầm nham hiểm hỏi:

- Có chấp nhận hay không hử?

Uông Vĩnh Thọ cố ngẩng cao đầu gào lên với giọng khản đục:

- Không... bao giờ...

Âu Thiếu Bạch nói:

- Phần kế tiếp là lão phu sẽ móc mắt ngươi ra!

Uông Vĩnh Thọ cố lắc mạnh thân hình gào lên:

- Ra tay đi! Đẳng nào... cũng là chết...

Âu Thiếu Bạch cười “hắc hắc” nói:

- Ngươi nhâm, trước khi ngươi còn chưa chịu nói ra thì ngươi tuyệt không bao giờ được chết!

Lão đạo trưởng bồi thêm một câu:

- Mỗi ngày cắt ngươi một miếng thịt, cho ngươi nếm mùi tận cùng đau đớn! Hắc hắc...

Đúng lúc ấy, đột nhiên một gã thanh y đạo sĩ khác từ ngoài chạy vào cúi người nói:

- Bẩm Quán chủ...

Lão đạo trưởng chẳng nhìn lại, cất tiếng hỏi:

- Chuyện gì?

Gã thanh y đạo sĩ vừa vào nói:

- Bẩm Quán chủ, sáu trạm gác của chúng ta bị hủy...

- Sao?

Lão đạo trưởng và Chu Tam Mị đều đứng bật dậy như phỏng lửa, Âu Thiếu Bạch nghe một câu này mặt mày cũng thất sắc.

Gã đạo sĩ tâu lại lần nữa cho rõ ràng:

- Sáu trạm gác bị hủy diệt, ngoài quán bốn, trong quán hai.

Lão đạo trưởng hét lên:

- Nhân vật nào dám công nhiên đến đây?

- Không phát hiện ra động tĩnh nào cả, chỉ phát hiện các trạm của bốn quán bị hủy.

- Nói như vậy địch nhân đã nhập quán là một cao thủ!

Âu Thiếu Bạch không giữ được bình tĩnh rung nói:

- Chẳng lẽ là người của Tu La Cung...

Uông Vĩnh Thọ lúc này chùng như tinh thần phấn chấn hẳn lên, gắng thét lớn:

- Tốt lắm, bọn nhân chết... cũng nhắm mắt!

Lại một tên đạo sĩ khác hốt hải chạy vào, mặt mày tái mét thở hổn hển la lên:

- Hậu điện bị cháy.

Lão đạo trưởng ánh mắt quắc dữ dội thét hỏi:

- Có phát hiện ra địch nhân không?

Gã đạo sĩ nói:

- Không thấy bóng địch nhân...

Lão đạo trưởng nghiêng răng nói:

- Các người tạm thời ở trong này đừng lộ diện, bốn toà ra ứng phó.

Nói rồi lách nhanh người ra ngoài...

o O o